

Dumnezeu, iar criteriul trebuie să fie conștiința noastră.

(va continua)

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

1914 - 2011

DESPRE CĂINȚĂ

- INTERVIU -

Vin oameni să-și mărturisească păcatele, dar nu-și schimbă viața, nu se transformă.

Dacă nu se schimbă, nu-l împărtășești imediat, dar de dezlegat îl dezlegi de păcate. Nu trebuie alungat.

În ce privește căința am să vă spun o istorioară: când au căzut îngerii din cer, un înger n-a fost cu Lucifer, dar nu a fost nici cu îngerii care au rămas buni. Lucifer a fost trimis în iad cu ceata lui, iar îngerul acesta a rămas neutru. După ce s-a făcut această alegere, cu forță și cu viteză divină, el și-a dat seama că a greșit, dar cerurile s-au închis și el a rămas pe afară; și s-a rugat să-l primească, și nu l-a primit în cer, dar Dumnezeu i-a pus o condiție: "Să-mi aduci ce-i mai scump pe pământ!" -

îngerii erau căzuți înainte de crearea omului, dar treceau miile de ani și el ar fi rămas tot pe afară, așa încât avea o bucurie, că totuși are o șansă.

Și s-a pogorât în adâncurile oceanelor și a adus cel mai scump mărgăritar. Nici nu s-a uitat la el Cerul. Nu l-a primit. - Dar, când lupti duhovnicește și nu câștigi, ai câștigat necâștigarea: faptul că tu știi că nu ai câștigat, deja ești câștigat! Deci, ești deasupra luptei.

Când a văzut că nu l-a primit Cerul, s-a deșteptat îngerul: "Stai! Lui Dumnezeu nu-i trebuie lucruri materiale!".

La un râu doi copii se scăldau și, în joaca lor, unul a căzut și era să se înece, iar celălalt a sărit să-l salveze - s-au înecat amândoi. Și îngerul a luat inima copilului salvator și s-a suit cu ea la cer. Și Cerul nu s-a deschis! - Vezi cât de învățat era îngerul acum?

Mergând el prin lume a văzut într-o pădure un bătrân care-și plângea păcatele lângă un copac. Dar îngerul îi vedea lacrimile ca de foc. Și a luat o lacrimă din aceea și a fugit cu ea la cer. Dumnezeu l-a primit imediat! - Cel mai scump lucru de pe pământ este lacrima pocăinței!

Sursa: înregistrare audio Pr. Arsenie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 185 / 23 octombrie 2016

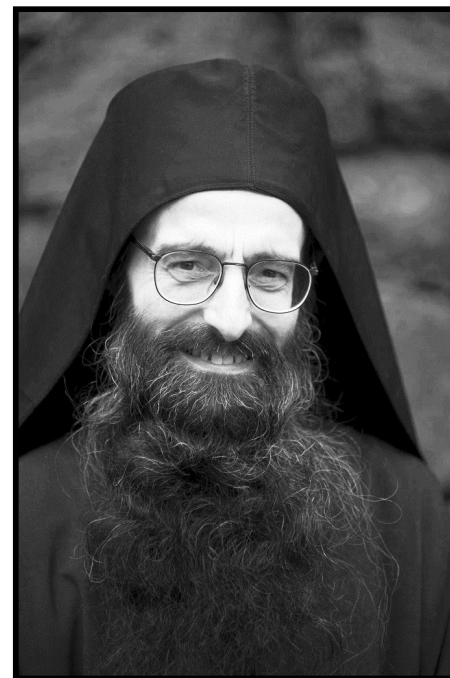
DESPRE SPOVEDANIE

- INTERVIU, PARTEA I -

Preacuvioase părinte Macarie! Pornind de la Tradiția Bisericii, pe care o cunoașteți foarte bine, și de la propria experiență, aș vrea să ne împărtășiți câteva gânduri despre unele aspecte practice legate de Taina Spovedaniei.

Întâi de toate aș vrea să ne spuneți ce este Spovedania și dacă este obligatoriu ca ea să fie făcută înainte de fiecare împărtășire?

Înainte de a vorbi despre Taina Spovedaniei și legătura ei cu Taina Euharistiei, trebuie să spunem că însăși Biserica este o taină. Sistemul celor șapte Taine este străin Ortodoxiei și a fost împrumutat fără discernământ din teologia latină. La origini, Părinții Bisericii vedeau întreaga lucrare a Bisericii ca o singură taină - cea a mântuirii în Hristos prin Duhul Sfânt. „Sacramentele” sunt doar niște căi

PĂRINTELE
MACARIE
SIMONOPETRUL

care ne fac părtași la Taina lui Hristos. Inițierea în această Taină unică se face prin Botez și Mirungere, iar culmea acestei comuniuni cu Hristos o avem în Euharistie.

Dacă cineva, din cauza unor păcate grave, s-a rupt de Biserică și nu poate să se împărtășească, Spovedania sacramentală îl ajută să se întoarcă în Biserică și să se vindece pentru a se putea împărtăși. Acesta era rolul primordial al Spovedaniei: nu de a-i respinge pe oameni sau de a-i ține mulți ani departe de împărtășanie, ci de a-i vindeca și a-i întoarce în comuniune cu Biserica prin împărtășire. În trecut, oamenii își mărturiseau doar păcatele grave, iar Biserica nu era un tribunal care să-i judece sau să-i condamne, ci le oferea un medicament duhovnicesc pe care-l considera mai potrivit. Biserica nu spune că dacă ai făcut cutare sau cutare păcat, 10-15 ani nu ai voie să te împărtășești, ci dacă ai făcut ceva grav, boala ta duhovnicească este atât de adâncă încât cinci sau 10 ani va trebui să postești mai mult, să te rogi mai mult, să faci milostenie etc., ca să te vindeci. Canonul nu este o așteptare pasivă până la „ispășirea pedepsei”, ci o lucrare activă de vindecare, care începe cu oprirea de la păcat și încercarea de schimbare a vieții.

În sec. al VII-VIII-lea, simultan în Răsărit și în Apus (dar

independent unii de alții), vechea practică a Bisericii a fost influențată de practica monahală a descoperirii gândurilor și mirenii au început a se spovedi chiar și pentru păcatele mai mici. Între timp, această practică s-a generalizat, iar în secolele următoare s-a ajuns la rânduiala Spovedaniei pe care o avem și astăzi. Mărturisind și păcatele mici, și chiar gândurile, Spovedania nu mai putea fi făcută o singură dată în viață, așa cum era inițial și cred că această este cea mai importantă schimbare, pentru că în trecut, Biserica dădea o singură șansă de reîmpăcare (după Botez) și oamenii luau în serios pocăința; iar acum, când sunt mărturisite și păcatele mici, pocăința și iertarea sunt trăite mai superficial.

În tradiția monahală frații merg la părintele duhovnicesc pentru a-și descoperi și gândurile, nu doar păcatele; deci nu mărturisesc doar ce este negativ, ci și pe cele pozitive, își deschid conștiința. Și astfel, atât părintele duhovnicesc cât și monahul, pot să înțeleagă care sunt rădăcinile păcatelor și gândurilor, care sunt patimile și, cel mai important, îl învață cum să lupte pentru a-și curăți trupul și sufletul de patimi. Dacă părintele duhovnicesc este și preot, mărturisirea păcatelor poate avea loc simultan cu descoperirea gândurilor, dar ele sunt totuși distincte și nu trebuie confundate. A

te mărturisi, înseamnă a cere iertare pentru careva păcate săvârșite, iar a-ți descoperi gândurile înseamnă a-ți deschide conștiința, a cere sfaturi, a adresa diferite întrebări... Uneori chiar monahii, dar mai ales mirenii, confundă aceste lucruri și transformă Taina Spovedaniei într-o discuție duhovnicească sau psihologică; nu spun păcate, ci caută o discuție cu preotul. Și acest lucru nu este rău, dar trebuie să înțelegem că aceasta nu este Taina Spovedaniei! Deci, dacă mă spovedesc, trebuie să spun concret cu ce fapte, vorbe sau gânduri am greșit față de Dumnezeu, dar nu să înșir tot ce-mi trece prin minte sau să discut problemele familiale sau personale. Și acelea pot fi discutate cu preotul, dar într-un alt cadru...

A se spovedi cineva sistematic este bine, dar practica aceasta diferă de la o Biserică locală la alta. De exemplu, în Bisericile Rusă și Română, cu mici excepții, credincioșii trebuie să se spovedească înainte de fiecare împărtășire. Este bine că oamenii sunt puși în situația de a medita la viața lor și de a înțelege că nu te poți împărtăși fără pocăință, dar pocăința nu implică obligatoriu și de fiecare dată spovedania. De multe ori, prin parohii, preoții nu reușesc să-i spovedească pe oameni în ajun și sunt nevoiți să-i primească în grabă chiar înainte de împărtășanie. În acest ritm, penitentul abia dacă

ajunge să spună două cuvinte, ia „biletul” pentru împărtășire și iese fără să înțeleagă nimic. Acest lucru este rău, pentru că golește spovedania de pocăință și o formalizează. Pocăință fără spovedanie poate exista, dar spovedanie fără pocăință nicidecum! Deci, dacă nu avem păcate concrete de spovedit, nu trebuie să facem o spovedanie formală, pentru a ne liniști conștiința, ci ne pregătim și mergem direct la împărtășanie. Spovedania și împărtășania nu trebuie puse la pachet.

În Biserica Greacă, nu este obligatorie spovedania înainte de fiecare împărtășire. Această practică ține separate aceste două taine și-l lasă pe credincios să se hotărască singur dacă are de mărturisit ceva; îi respectă libertatea. Deci fiecare merge la preot atunci când simte nevoia, e ceva care ține de pocăința personală. Partea proastă a lucrurilor este că mulți nu se mai spovedesc deloc, chiar dacă se împărtășesc la marile sărbători. Unii au auzit de spovedanie abia când au ajuns în Sfântul Munte, deși aveau păcate mari.

Cred că trebuie să ne întoarcem la vechea practică și să mergem la spovedanie de fiecare dată când avem păcate grave care rup comuniunea noastră cu